

Ο βίος και τα τέλη του Αρχιμ. Ιωακείμ Σπετσιέρη Νεοσκητιώτη (†Σεπτέμβριος 1943)

/ [Πεμπτουσία](#)

* Κάποτε που ευρισκόταν στην Αθήνα, στο μετόχι του Παναγίου Τάφου, αντιμετώπισε επιτυχώς μια δύσκολη περίπτωση: Μια κοπέλλα, κόρη γραμματέως της πρεσβείας, ήλθε σε παράνομες σχέσεις με ένα μανάβη, και πήρε την απόφαση να αυτοκτονήσει. Σκεπτόταν να πέση μέσα στο πηγάδι που είχαν στο σπίτι, αλλά δίσταζε. Αποφάσισε τελικά να πάη στο Φάληρο και εκεί να πνιγή. Καθ' οδόν θυμήθηκε τον π. Ιωακείμ, και σκέφτηκε να περάση να τον δη και κατόπιν να πραγματοποιήση το σχέδιο της. Πράγματι πήγε, βρήκε - κατ' οικονομίαν Θεού - τον π. Ιωακείμ και του είπε την απόφασή της. Της λέει ο π. Ιωακείμ: —Κάθισε εκεί και θα γυρίσω. Τρέχει γρήγορα στο ναό των Αγίων Αναργύρων και έκανε πύρινη προσευχή για την ψυχή που κινδύνευε. Μετά επέστρεψε στην κοπέλλα και της είπε: —Θα κάνης ο,τι θα σου πω. —Πάτερ, εγώ θα πάω να πνίγω, δεν θα σ' ακούσω. Και ο γέροντας τη συμβούλεψε τα εξής: —θα πας στη μητέρα του και θα της πης; «Από σήμερα είμαι κόρη σου». Πράγματι πήγε και έκανε υπακοή σ' ο,τι την συμβούλεψε ο π. Ιωακείμ.

Η μητέρα του μανάβη συγκινήθηκε τόσο πολύ, ώστε είπε: —Είμαι ανάξια να έχω τέτοια κόρη. (Η κοπέλλα ήταν μορφωμένη, ήξερε αρκετές γλώσσες). Οι προσευχές του γέροντα κατέβασαν τον ουρανό στη γη και εξουδετέρωσαν κάθε αντίσταση. Το βράδυ ήρθε και το παλληκάρι και αποφάσισαν να γίνη ο γάμος. Μια μέρα, μετά από χρόνια, ο π. Ιωακείμ βάδιζε στους δρόμους της Αθήνας, και άκουσε μια φωνή: —Π. Ιωακείμ, π. Ιωακείμ. Γυρίζει, βλέπει μια γυναίκα να τον πλησιάζη λέγοντας: Δε με γνωρίζεις; Εγώ είμαι που ήθελα να πνιγώ και με έσωσες. Να ο άντρας μου, να και το παιδί μου! Τέτοια δύναμη είχαν οι προσευχές του γέροντα, ώστε έκαναν ψυχολογικές νεκραναστάσεις.

* Στη Λαμία κάποιος εκκλησιαστικός επίτροπος δεν χώνευε τον π. Ιωακείμ. Μια παραμονή, Κυριακής η εορτής, είπε στον π. Ιωακείμ: —Αύριο δεν θα σ' αφήσω να βγάλης κήρυγμα. Την ώρα που θα μιλάς θα βγάλω δίσκο. Αληθινά, την άλλη μέρα, όταν ο π. Ιωακείμ ανέβηκε στον άμβωνα, ο επίτροπος άρπαξε το δίσκο και άρχισε να γυρίζη στην εκκλησία, νομίζοντας πως θα εμποδίση το γέροντα να μιλήση. Και τότε, πάνω από τον άμβωνα, ο π. Ιωακείμ φώναξε με έντονο ύφος: — Έξω οι ασεβείς από την εκκλησία. Δεν κατεβαίνω από τον άμβωνα. Μέχρι το βράδυ θα φωνάζω, έξω οι ασεβείς από την εκκλησία. Αφού αυτή η φράση επαναλήφθηκε λίγες φορές, ο επίτροπος δεν άντεξε άλλο, πήρε το δίσκο, τον έβαλε στη θέση του και έτσι συνέχισε ο γέροντας την ομιλία του.

* Κάποιος μοναχός πήγε κάποτε να εξομολογηθή και είχε λεφτά στο ταμειυτήριο. Τον εμάλωσε: —Μοναχός εσύ, και να έχης χρήματα στο ταμειυτήριο; Γενικά δεν επέτρεπε σε κανένα να παίρνει λαχεία κλπ.

* Ο τότε Γυθείου και Οιτύλου, έστειλε έγγραφο στην Ιερά Σύνοδο ζητώντας να γίνη περικοπή ωρισμένων τμημάτων στη Θεία Λειτουργία. Το έμαθε ο γέροντας Ιωακείμ και με μια του επιστολή τον επέπληξε δριμύτατα. Μεταξύ των άλλων του έγραφε: —Βρέ εφταμηνίτικο - ήταν πολύ κοντός στο ανάστημα ο τότε Γυθείου και Οιτύλου - ποιος είσαι εσύ που θα κάνης αυτό; Τη Λειτουργία την έγραψαν φωστήρες και στύλοι της Εκκλησίας, και ποιος είσαι συ που θα βάλης χέρι στη Λειτουργία; Αργότερα ο Γυθείου και Οιτύλου συνάντησε τον π. Ιωακείμ και τον ρώτησε: —Εσύ, γέροντα, μου έγραψες για το έγγραφο που έστειλα στην Ι. Σύνοδο περί συντομεύσεως της Θ. Λειτουργίας; —Ναι, του λέει, και τον έλεγξε λέγοντας άφοβα την αλήθεια. Τότε ο Σεβασμιώτατος του είπε διάφορα επιχειρήματα, που κατά την γνώμη του ήταν υπέρ της συντομεύσεως της Θ. Λειτουργίας: Ότι κουράζεται το εκκλησίασμα και ότι οι κήρυκες του Ευαγγελίου θα έχουν περισσότερο χρόνο στη διάθεση τους. Και ο π. Ιωακείμ του άπαντα: —Αυτοί που κουράζονται στη Θ. Λειτουργία, θάταν προτιμώτερο να μὴν έρχονται στην εκκλησία, παρά για χάρη τους να συντομεύσουμε τη Θ. Λειτουργία.

* Όταν πλησίαζε προς το τέλος της ζωής του, έλεγε στον υποτακτικό του: —Να πεθάνω, παιδί μου, για να μη δω το κακό που θα γίνη στην εκκλησία.

* Ο π. Ιωακείμ, ως μαθητής στη Ριζάρειο Σχολή, είχε διευθυντή τον Άγιο Νεκτάριο. Όταν ο Άγιος έκτισε μοναστήρι στην Αίγινα, ο π. Ιωακείμ συχνά τον επισκεπτόταν. Και μετά την κοίμηση του αγίου πήγαινε στον τάφο του και προσευχόταν με το κομποσκοίνι. Αισθανόταν ευωδία στον τάφο. Κάποτε ο π. Ιωακείμ μπήκε από τον Πειραιά σ' ένα καράβι, για να πάη στον τάφο του Αγίου, να προσκυνήση και να προσευχηθή, καθώς συνήθιζε. Ο καπετάνιος, από άγνωστη αιτία, τον πέρασε για Δεσπότη, και ύψωσε τη σημαία. Όταν πλησίαζε στην Αίγινα, άρχισε να κορνάρη. Συγκεντρώθηκαν οι ιερείς και ο κόσμος για να υποδεχτούν το Δεσπότη. Όμως Δεσπότης δεν υπήρχε και οι ιερείς απορούσαν, πως το έκανε αυτό ο καπετάνιος. Τότε τους λέει ο π. Ιωακείμ: «Μή ταραζεσθε. Αυτό έγινε επειδή έρχομαι για τελευταία φορά να προσκυνήσω στον τάφο του Αγίου Νεκταρίου και θέλησε ο άγιος να με τιμήση με αυτόν τον τρόπο». Και πράγματι ήταν η τελευταία φορά που επισκέφθηκε ο π. Ιωακείμ το μοναστήρι του αγίου. Μεσολάβησε ο πόλεμος, αρρώστησε και δεν ξαναεπισκέφθηκε πλέον τον τάφο του αγίου.

* Τη Μ. Τεσσαρακοστή του 1943 ο π. Ιωακείμ αρρώστησε από ανεπάρκεια καρδιάς. Δυσκολευόταν να κατεβαίνει στο Κυριακό την Μ. Εβδομάδα. Ο υποτακτικός του του έλεγε να ξεκουράζεται στο σπίτι. —Όχι, απαντούσε, θάρθω. Θα ζήσω άλλη

χρονιά να γιορτάσω τέτοιες μέρες; Το καλοκαίρι εβάρυνε. Πρήστηκαν τα πόδια του. Κατάλαβε πως θα ταξίδευε για την Άνω Ιερουσαλήμ. Στον ύπνο του έλεγε τους χαιρετισμούς. —Θα πεθάνω, είπε στον π. Θεοφύλακτο κάποια μέρα. Η ψυχή μου λέει τους χαιρετισμούς. Παραμονές του θανάτου του, Σεπτέμβριο του '43, είδε στον ύπνο του τον Άγιο Νεκτάριο, και είπε πάλι στον υποτακτικό του για την έξοδό του. Σε λίγες μέρες κοιμήθηκε...

Πηγή: Συνοδεία αρχιμ. Σπυρίδωνος Ξένου, Νέα Σκήτη